

Nye spændende ture med fornyet bestyrelse

”Skovdrift og vildt har altid stået i højsædet på Lindeneborg Gods A/S, og da denne tur handler om begrebet ”produktionsskov”, er Lindeneborg det rette sted at besøge, og vi skal til den østligste del af Rold Skov. Kort efter turens start kommer vi til Danmarks bedst bevarede højmosse – den smukke Langmosen. På dette smukke sted må det være tid at præsentere vor nye formand. På vej til den østlige del af skoven møder vi skovfoged Jacob Ellemann, der vil fortælle os om godsets produktion. Videre kommer vi til en stor grusgrav, som Kurt Nielsen vil fortælle om. Herfra går det tilbage ad smukke stier gennem den del af skoven, der ejes af godset Willestrup”.

Sådan lød ordene på indbydelsen til vores første forårstur den 15. marts i det herrens år 2015. Sande ord - men. På næsten vanlig vis, blev turen ikke afviklet uden at ændre lidt på tingene,

dog ikke indholdsmæssigt. Efter et godt fremmøde af i alt 69 deltagere på den store p-plads på østsiden af Madum Sø bød Bente velkommen og gentog sine ord fra juleturen om en ændret sammensætning af bestyrelsen med Bodil Nielsen som afløser for John Kovshøj. At vi så også har fået ny formand undlod hun at omtale, i hvert fald i første omgang. Herefter indleder Helge turen med at føre holdet ind i skoven ad Hellum Hedevej, hvorfra vi går rundt om Mildal Bakker frem til det store kryds lige midt i skovparten, Hellum Skov.

Her møder vi skovfoged Jacob Ellemann, som indleder med at uddele noget skriftligt materiale om Lindeneborgs historie, struktur, driftsformer og medarbejderstab. Efterfølgende tager vi en rundtur i terrænet og får alle vegne en god og alsidig forklaring på hvorfor tingene ser ud, som de gør. Efter en rundtur ender vi selvsagt på den samme ”hovedvej” gennem skoven, hvilken går direkte ned til Thorup Hedegård. Her fortæller Jacob Ellemann om hvordan projektet med at åbne en grusgrav er startet, og hvordan den vil udvikle sig rundt om Thorup Hedegård, så denne næsten kommer til at ligge som en ø.

Er der nogen, der ved noget om at grave grus, så er det Bentes gemal, vores gode ven Kurt Nielsen. Indledningsvis fortæller Kurt om hvordan man ved åbningen af grusgraven havde fundet en bronzealderbygd, hvor et af husene var over 30 m langt. Nede i grusgraven fortalte Kurt på fremragende vis om selve grusgravningen, hvorpå det atter var Helges tur til at tage ordet. Og hvorfor så det?

Jo, der var jo en enkelt ting som Bente havde sprunget over ved indledningen af turen, nemlig at Bente og Marthin ’har byttet plads’, således at Marthin nu er formand og Bente er sekretær. Så naturligvis var det Helges opgave, at udnævne Marthin på behørig vis.

Efter således at have oplevet en spændende og varieret tur, var tiden nu kommet for at vende tilbage til udgangspunktet. Denne gang går turen lige nord om Langmosen, og naturligvis kan man ikke undlade også at gå ind til udsigtspunktet for at nyde det smukke syn. Så alt i alt kan man kun sige. Det blev alle tiders start på en ny og spændende sæson 2015.

Tur 2.

”Fra parkeringspladsen går vi ind i Rebild Nationalpark, hvor vi hører om parkens tilblivelse, om sandet og om nogle af dens koryfæer. Videre til Sønderkol med mindelser fra krigens tid. Herfra er der også en betagende udsigt over bakkerne og Rold Skov. Så går vi til Nørrekol og til Hulvejen, og vi hører om bakkernes tilblivelse og om sandflugt. Fra krybskytten Lars Kjærs Hus går vi over heden til Ravnkilde og videre til Ørnebjerg. Her hører vi om den kunstnerkoloni, der lå her omkring begyndelsen af 1900-tallet. Vi bestiger ”bjerget” og ser på ruinerne af kunstnervillaen, ligesom vi ser stedet, hvor egens ældste hus ”Ørnebjergshuset” lå engang. På vejen tilbage til Rebild kommer vi forbi ruinen af ”Timandshuset”.

Sådan lød dagens tekst til søndag den 12. april. Altså teksten til tur 2, som skulle gå fra Rebild til Ravnkilde og Ørnebjerg. Men ej heller denne gang kom turen til at forløbe som anført i indbydelsen, idet turen går direkte over til Ravnkildestien i Rebild Nordre bakker. Straks ved starten indleder formand Marthin med at fortælle de 102 fremmødte deltagere lidt om stedets geologi ligesom han også har medbragt nogle fossiler for at anskueliggøre hvilke skabninger, der har levet her på stedet i forhistorisk tid. Lidt længere fremme fortæller Helge om årsagen til at Ravnkildestien har fået det forløb som den har. Den var tænkt som en gave fra Jens Hvass ved indvielsen af Rold Storkro, men for at dele sol og vind lige, måtte han så også lade den fortsætte fra Ravnkilde helt op til Rebildhus.

Terrænet går nu ret stejlt ned til Ravnkilde, hvor Helge igen fortæller. Denne gang om Danny Druehyld og en Sankt Hans aften her ved kilden. Ej heller kan Helge undlade at fortælle om den specielle brug af trædestenene, da disse var garneret af øl og vand. Næste stop sker henne ved den lille bakke hvor kunstnerkolonien her i Rebild lå gennem 17½ år. Kolonien bestod af en lang række af tidens kunstnere, men det var Anders Bundgaard, der ligesom svævede over dem alle.

Det er svært at se, hvor stor bakkeknuden Ørnebjerg egentlig er, man kan faktisk gå lige forbi uden at opdage det. Man har tidligere brugt de gamle navne Sibjerg og Simun, om hvilke den gamle eneboer, Peter Ørnebjerg, kunne fortælle Helge, at disse simpelthen betød Søbjerget og Sømundingen. Oppe ved tomten af Ørnebjergshuset fortæller Helge om Peter Ørnebjerg og dennes familie samt om det helt specielle forhold, han nåede at få til Peter.

Det var nu tiden for at holde frokost, hvilket sker på skrænten ned til Nørre Dybdal, hvor der er dejligt læ i strålende solskinsvejr. Et herligt sted med ældgamle bøge og ældgamle faldne bøgetræer.

Således vederkvæget på legeme og sjæl fortsætter rundturen ’på bjerget’ hen til mindestenen for kunstneren Hans Nikolaj Hansen, der lod sine børn døbe Hjejle, fordi hjejlen var hans yndlingsfugl. Hans Nikolaj Hansen købte hele Ørnebjerg efter tiden i kunstnerkolonien. Helge fortæller, at han var meget velhavende fordi han giftede sig med Ebba Ruben, der var datter af en af landets rigeste familier med store fabrikker i Danmark og Norge. Hans Nikolaj Hansen opførte således en meget stor villa, kaldet Ørnebjergvillaen, der var tegnet af hans søn. Her udspillede der sig et rigt liv i selskab med mange berømtheder. Men det blev dog kun til seks år for Hans Nikolaj Hansens vedkommende, hvorefter børnene overtog huset. Også herefter var der besøg af mange berømtheder, men desværre brændte hele herligheden ned ved en pyromanbrand i 1945.

For at illustrere hvor stor Ørnebjergvillaen egentlig var, beder Helge deltagerne om at sige fra, hvis de ikke ønsker at være med på et foto til Helges kommende bog om Ørnebjerg. Der er dog ingen, der siger fra. Hvem vil ikke gerne være med i Helges bøger?

Vi følger stien, der passerer Timandshuset. Dog uden at gå helt derhen, men selvfølgelig skal vi høre den sælsomme historie om Skov-Kræns ligbegængelse. Efter alt dette slutter formand Marthin så turen af. Men lad Helges ord være de sidste her i beskrivelsen: ”Det var faktisk en rigtig dejlig tur”.

Tur 3.

”**Livstræer.** Dette er en helt speciel tur. Vi skal ud at finde ”livstræer”. Det er træer, der er bevaringsværdige, og som skal fredes. Først skal vi gå en dejlig tur gennem den lysegrønne skov, indtil vi møder den muntre og vidende statsskovrider Bendt Egede Andersen, der vil fortælle om ”livstræer”. Han har reserveret et stykke af skoven, hvor Rold Skovs Venner kan gå på spændende opdagelse for at finde træer, som de synes skal fredes. Det bliver en helt anderledes og givetvis spændende tur”.

Sådan lød indbydelsen til turen den 10. maj, og sådan kom det også nogenlunde til at foregå. På trods af hårde odds i form af Skovens Dag, Mors Dag og mange konfirmationer, mødte der 43 personer op på mødestedet i Grøndalen. Efter at have uddelt en folder om skovens træer samt en udskrift af en meget flot artikel, som Helge har skrevet til Fonden for Træer og Miljø og Dansk Dendrologisk Forening, bød Marthin velkommen hvorpå Helge indledte med at fortælle, at navnet Grøndalen kommer sig af, at der engang har ligget et hus, som blev kaldt Grøndalshuset efter dets ejer. Huset er for længst forsvundet, hvorpå dettes inventar i form af et langbord, en slagbænk og en tøsebænk kom op i Ørnebjerghuset. Disse ting gik senere i arv til Helge da Peter Ørnebjerg døde i 1978.

Vi indleder turen ved at gå gennem bålpladsen ind til den gamle middelalderbrønd, og herfra videre op til Klodholmpladsen. Her har der tidligere stået nogle meget store bøgetræer, men Marthin forklarer, at man har været nødsaget til at beskære dem pga. råd, fordi der derved var fare for nedstyrtende grene. Helge fortsætter med at fortælle om da han havde arrangeret en frokost mellem de store bøge for at fint selskab. Det var lidt af en satsning, men alle blev dog begejstrede da de så, at der var dækket op med kandelabre og hvide duge på alle bordene.

Den fortsatte tur går nu hen forbi Klodholm og videre op til nogle helt specielle grantræer. Her udfritter Helge naturvejleder Marthin, om han kan se, hvilken art, det er. En prøve som Marthin klarer til ug, idet han siger, at det er en form for tsuga. Det specielle er, at man har podet danske og amerikanske tsuga-graner sammen i den tro, at man måske kunne få dansk-amerikanerne til at adoptere et sådant træ for en passende sum penge, hvilket dog vistnok blev en begrænset succes.

Tilbage ved skovløberstedet Klodholm beder Helge den gamle (ikke den tidligere, men den helt gamle) formand om at fortælle om baggrunden for familien i Timandshuset og om Skov Kræns ligbegængelse. Jeg vil ikke fortælle om Skov Kræns ligbegængelse, for det kan Helge gøre tifold bedre, siger han, men gerne om ’skov-familien’, som oprindeligt kom her ovre fra Klodholm, men flyttede op i Dybdalshuset, som Timandshuset oprindeligt hed. Vi hører så både om Skov Kræn, Skov Søren og Timanden, og om hvorledes det til sidst lykkedes at finde ud af hvor Timanden endte sine dage.

Den videre tur fortsætter nu gennem Kyø Skov mod vest. Undervejs stopper Helge op for at fortælle om nogle af skovriderne. Heriblandt om Poul Lorenzen og hans levned her i skoven

indtil han blev udnævnt som skovdirektør og senere kom tilbage som pensionist. Vi hører også om den navnkundige Jens Hvass og ikke mindst om vores nuværende skovrider, Bendt Egede Andersen. Endelig var vi også 'en tur ovre på Nørlund' for at høre om tidligere tiders samarbejde med skovrider Bent Thorlacius-Ussing.

Længere fremme passerer vi Troldefaldet og drejer til venstre ad Storedalsvej. Snart efter ser vi en af skovens røde pæle hvorpå der sandelig står Helge Qvistorffs Gran. Og atter engang er det den helt gamle formands tur til at fortælle. Han indleder med at nævne nogle højdepunkter i Rold Skovs Venners historie. Heriblandt da vi besteg Bloksbjerg helt nede fra floden Ilse. (Men han glemte at nævne både vores 10 års og 25 års jubilæer blandt højdepunkterne - det var ikke godt). Endelig havde vi et stort højdepunkt i 2008, da skovrider Bendt Egede Andersen i samarbejde med Rold Skovs Venner afslørede, at denne store douglasgran skulle bære Helges navn til evig tid. Et højdepunkt, der nok er værd at mindes blandt en lang række af gode oplevelser, som vi har haft gennem årene.

Det er nu tiden for at vende tilbage til udgangspunktet. En tur, der foregår i ét sejt stræk forbi Luskimose og Krogmose og videre ad Kabelvej tilbage til Grøndalen. Det var nu tiden for at holde frokostpause og i anledning af at skovrider Bendt Egede Andersen ville komme til stede for at fortælle noget om "Livstræer", var der endda liflig hvidvin til alle.

Bendt Egede Andersen indleder med at forklare om baggrunden for projekt Livstræer, hvilken er, at man fra Naturstyrelsens side gerne vil bevare 5 træer pr. hektar i alle statsskovene. Der er nu gået 200 år siden vi fik fredsskofsforordningen, hvilket vil sige, at det er blevet aktuelt at bevare de træer, der er værdifulde, set ud fra forskellige kriterier. I modsat fald kunne man jo risikere, at disse træer bare ville forsvinde i den almindelige skovdrift. Det er netop her i Rold Skov, at man vil prøve konceptet af, siger Bendt Egede Andersen og forklarer om kriterierne for at vælge de enkelte træer ud.

Vi skal nu ud at prøve konceptet af i praksis, hvilket vil sige, at vi med Bendt Egede Andersen i spidsen tager på en lille rundtur i terrænet mellem Grøndalen og Klodholm. Det er tydeligt at mærke, at en højt uddannet forstmand ser anderledes på tingene, end den almindelige skovgæst måske gør. Men mon ikke der var mange, der fik øjnene op for hvad det hele egentlig handler om? Vi har i hvert fald fået mulighed for at bidrage til projektet på alle vore ture, idet man fra at skulle have tildelt et bestemt område, nu har ændret dette til at man ved hjælp af en iPad kan melde ind fra ethvert sted i skoven hvis man ser noget spændende. Hermed var en dejlig dag i skoven slut. Vi var begunstiget af et herligt vejr, vi havde oplevet meget og vi havde lært meget. Kan det mon blive ret meget bedre?

Tur 4.

"I hele den nordlige del af Rold Skov ligger kalken højt, og her ved Thingbæk blev der brudt kalk gennem generationer. Vi går ind i den gamle egeskov kaldet "Oplev Krat". Det er en forholdsvis ukendt, men meget smuk og kuperet del af Rold Skov. Marthin Nygaard vil sikkert fortælle om kalken og dens betydning for egnen. Med på turen har vi Bente Rosenvold, der kan fortælle en masse om skovens energier, og hun har et ganske særligt forhold til netop Oplev Krat. Midt i krattet ligger orangeriet Nandina, som vi skal besøge. De gode værtsfolk Poul Erik Brander og Hanne Hansen vil fortælle om stedet. Vi tager den smukke natursti fra Gravlev tilbage til parkeringspladsen".

Disse var ordene til forårets sidste travetur den 7. juni. Mødestedet var sat ved Oplev Savværk i den lille by Oplev, idet turen denne gang skulle foregå i et for os helt nyt område, med start i den sydlige ende af Oplev Krat. På vanlig vis bød Marthin velkommen til de 69 fremmødte

deltagere hvorpå Helge straks indleder turen ved at følge en markvej over til skoven.

Undervejs stopper han dog op et par gange. Dels for at fortælle om ege/lindetiden i Danmark, og specielt for at prise de smukke egetræer her i Oplev Krat. De er faktisk flottere end egene i Skindbjerglund, siger han.

Det er her i den sydlige del af krattet, hvorunder Thingbæk Kalkminer er beliggende, at man også finder Thingbæk Kilde. Her ved kilden fortæller Marthin om de forskellige former for kridt og kalk som hovedparten af Danmark hviler på. Det er kun på Bornholm, at grundfjeldet når op til overfladen. De ofte flere hundrede meter tykke kridt og kalkforekomster er dannet i en stor fordybning, der var på bunden af det hav, der dækkede kloden for adskillige millioner på siden. Faktisk som i en stor margretheskål, siger Marthin.

Og da vi befinder os lige oven for kilden, tager Helge over for at fortælle om da en dyrlæge forbød Jørgen Pedersen på Rold Storkro at servere det dejlige kildevand for sine gæster. Som alle andre blev dyrlægen også budt på en karaffel med kildevand. Man da han på forespørgsel hørte, at det kom direkte ovre fra Thingbæk Kilde, forlangte han at få karaflen med hjem for at få vandet analyseret. Så blev det forbudt, - også selv om vandet i Rold Skovs kilder vist er renere end meget vandværksvand.

Vi fortsætter nu turen op over den slette, der fra kildeområdet går op gennem skoven. Her omtaler Helge hvorledes man altid møder mennesker, ligegyldigt hvor man går i Rold Skov. Ikke mindst mountainbikere, som har forret. I hvert fald efter egen indbildning. Men der er nogle steder, hvor folk ikke er kommet så meget, f.eks. her i Oplev Krat. Men det vil også ændre sig meget, idet der lige er blevet lavet nogle 7 km lange stier til publikum. Jeg har bedt Bente om at komme med i dag, fortsætter Helge, fordi Bente er et af de mennesker, som har en helt særlig indstilling og forhold til skoven. Vi har jo en heks her på egnen, der hedder Danny Druehyld. Hun bryder sig ikke om mig, og årsagen er, at jeg ikke kan se alfer. En mand. Der interesserer sig så meget for skoven, og ikke kan se alfer, han er sgu ikke meget værd. Jeg ved ikke om Bente kan se alfer, Men Bente har altså det, at hun kan se en masse ting, som andre ikke er i stand til, slutter Helge og giver ordet til Bente.

Der er ikke noget mærkeligt ved energier, vi kender alle sammen til energier, indleder Bente. Vi kender det at komme ind i et rum, hvor der er en eller anden energi, der tiltrækker nogle bestemte mennesker. Vi kender energier når vi træder ind i et hus, hvor vi skal på besøg, eller vi skal ud at købe et hus. Det er den energi, der tiltrækker mennesker. På samme måde, så har skoven og træerne energier, som er meget forskellige. Min oplevelse af lige præcis det her lille krat er, at det indeholder alle energier. Energier, som er meget forskellige. For mig, så handler energier om at få følelser. Helge og Pernille var så flinke at fortælle mig, at jeg kunne godt opgive, at vi skal gå stille rundt i skoven, så jeg vil guide jer igennem på en anden måde. Men I kan gøre det selv. Prøv at gå stille rundt og mærke, hvad der sker i jer.

Så vil I opdage, at nogle steder, så står man og smiler, andre steder vil man opleve, at der bliver man lidt trist. Nogle steder vil man ligefrem komme til at græde, når man virkelig kommer i kontakt med energierne i skoven.

Man vil også finde ud af, at ligesom mennesker har venner og kærester, at vi har nogle træer, der tiltrækker os. Gå hen til de træer, hvis man er rigtig ked af det. Jeg har mit træ, og så kan jeg gå hen og kramme det. Så giver det mig *så* meget, som var det en god ven, der sad og krammede mig. Lige nu, der går vi i det, jeg kalder min lille 'Snehvitedal'. Det er så fantastisk, der er sådan en ro og glæde. Så kommer harerne springene, og rådyrene og rævene kommer. Når jeg sætter mig kommer de næsten hen til mig. Jeg mangler bare de små dværge her. Næste gang kommer vi hen til et sted, som jeg har brug for at trøste lidt fordi der er en

kold energi. Det er ikke fordi der er mere koldt der end andre steder, det har bare brug for lidt glæde.

På kortet over dagens tur kan man se, at dette sted markeret som 'Snedronningens Slot'. Her fortsætter Bente med at fortælle. Den her skov får jeg lyst til at give noget varme og noget kærlighed. Jeg har gået med mennesker her, der siger. Hvad er det, der sker her, jeg bliver lige pludselig ked af det? Der er også folk, der begyndte at græde, da de gik igennem her. Men igen, prøv at gå igennem selv og mærk hvad der sker, når I går. Og I må godt sende en masse varme og kærlighed ud til den her snedronning, så hun kan smelte og det kan blive et lykkeligt lille stykke skov, og det tror jeg på, at det bliver en dag.

På den videre tur tager Bente lige et kort stop på et sted, hun kalder skovens katedral. Det er et meget specielt sted for mig. Det er de træer, jeg kalder for 'Tågehornene', for her har jeg haft nogle meget specielle oplevelser. Men vi skal først lige gå hen til en stensætning, hvor Helge vil spørge og fortælle om disse sten. Jeg er kommet her mange gange og har tænkt. Hvad er det? Er det en gammel gravhøj eller hvad? Jeg har undret mig meget, men har ikke kunnet finde ud af det. Jeg havde min hund med heroppe en dag, hvor jeg begyndte at rydde lidt op og flytte nogle nedfaldne grene. Men så knurrede min hund for første gang i sit liv, og så stod der en lille tåge. Så jeg måtte holde op, jeg var jo ikke kommet for at ødelægge noget. Jeg ville bare rydde lidt op, så stenene kom mere til sin ret. Lige så snart jeg gjorde det, holdt hunden op med at knurre og tågen forsvandt. Jeg tager tit her hened til den lille stenkreds. Men hvad *er* det, Helge? Nu tager du over.

Jeg er ikke sikker på hvad, det er, men så har vi jo eksperten. Hvad er det for noget Per Andersen?, udfordrer Helge den gamle formand. (Helge vidste det i virkeligheden godt, men det ville jo have været guf, hvis han havde kunnet få "eksperten" til at kloge sig og sige noget ukorrekt). Jeg er ikke i stand til at sige hvad denne stenkreds er, siger eks. fmd. og henviser til at der ikke er registreret et eneste oldtidsminde her i Oplev Krat. Han nævner de skiftende tidsaldrer: Stenalder, bronzealder, jernalder og vikingetid samt hvilke begravelsesskikke man har anvendt i disse perioder. Men for mig at se, har disse sten intet med oldtiden at gøre, men er sikkert spor efter noget nutidigt, slutter den adspurgte "ekspert" sin vurdering af disse store sten.

Helge går nu nogle få skridt hen til en gammel brønd og siger. Lige da jeg så disse sten var jeg da overbevist om, at det var en langdysse. Men da jeg kiggede nærmere på dem, blev jeg enig med mig selv, at det var det ikke, og jeg var ikke i stand til at kunne sige hvad, det var. Og så fandt jeg tilfældigvis denne her brønd, og så taler vi jo gerne middelalder, og den ser jo meget fint konstrueret ud. Vi var så besøgt nede på Orangeriet, hvor vi talte om dette sted som vi ikke vidste hvad var. Jeg har spurgt adskillige her på egnen, bl.a. Niels Moes, som ikke anede, at det eksisterede. Men da vi spurgte fru Hanne Brander nede på Orangeriet, kunne hun straks sige: Det ved jeg da godt. Det er resterne af en danse-pavillon, der var her i skoven. Det var her ungdommen fra Oplev og Gravlev tog ud for at more sig. Så ved du det Andersen, slutter Helge.

Lige før vi forlader dette område fortæller Bente om endnu en hændelse. Jeg gik her hver dag med min hund, Eila. Til sidst var hun meget syg og dyrlægen kunne ikke finde ud af hvad, der var i vejen. Og hver gang, vi kom gående her, så skreg lige præcis dette bestemte træ her. Det var kun når vi kom gående her, så jeg tænkte, jeg er nødt til at have nogle mennesker med for at høre det, for ellers tror folk, at nu er jeg helt gak. Efter den sidste tur, jeg gik med Eila, (som om aftenen blev aflivet hjemme i min stue), gik jeg en tur med min anden hund, og da vi kom her til, var træet stille, og jeg har aldrig hørt det hyle siden. Vi sad her til kl. 10 om aftenen og lige pludselig hørte jeg den smukkeste fuglesang. Så sad nattergalen der og jeg fik

sagt farvel til Eila mens nattergalen sang for os. Så det trø, det betyder *så* meget for mig, og jeg har aldrig hørt det hyle siden.

Således slutter Bente sine fortællinger om sine helt specielle oplevelser her i Oplev Krat, og nu er det tiden for at tage det sidste stræk ned til Orangeriet Nandina, hvor Hanne Hansen og Poul Erik Brander venter på os. Orangeriet Nandina er et helt specielt og meget spændende sted, hvor man føler sig taget rigtig godt imod. Vores besøg indledes i Orangeriets store drivhus, hvor Hanne fortæller om baggrunden for at hun og Poul Erik kunne skabe en sådan virksomhed, som både omfatter planteskole, orangeri, café, landbrug, juletræer og meget mere. Hanne er faglærer og den kreative part, der samtidigt står for hyggen med hjemmebagt kage til kaffen her i drivhuset. I vores tilfælde blev det dog til kølig hvidvin til Hannes kage. Poul Erik er uddannet gartner og har forsket i træer og buske i fødevareministeriet i omtrent 40 år. Her udover har han hjembragt utallige spændende vækster fra østlige lande, hvor iblandt man måske især kan nævne Japan.

Et besøg på Orangeriet omfatter også en rundvisning i den store gamle landbohave med gamle træer, hvilken nu er indplantet med Poul Eriks spændende og eksotiske vækster. Af praktiske grunde blev vore turdeltagere inddelt i to hold, således at Poul Erik viste det ene rundt mens det andet hyggede sig og vice versa. Efter sidste rundvisning tilbød Poul Erik endog, at vore deltagere gerne måtte finde et sted på området for at holde frokostpause inden turen skulle gå tilbage til Oplev. Tak til Hanne og Poul Erik for et både spændende og lærerigt besøg, og ikke mindst – tak for jeres hyggelige og venlige måde at være på.

Efter mange og anderledes oplevelser end vanligt tages tilbageturen nu i ét langt stræk. Ud over dagens mange indtryk, havde det at færdes her i Oplev Krat været en oplevelse i sig selv. Sikken en natur med bakker og dybe dale, der overalt var bevokset med store træer af højeste karat. Det var da en afslutning på forårssæsonen, der ville noget.

pa

Turledelse forår 2015:

Turleder: Helge V. Qvistorff, Terndrup

tlf. 98 39 17 97.

Formand: Marthin Nygaard, Skørping

tlf. 22 80 74 89.

Kasserer: Kåthe Larsen, Molbjerg, Støvring

tlf. 98 39 55 96.

Sekretær: Bente Bruun, Ladelund, Nørager

tlf. 51 89 44 47.

Bestyrelsesmedlem: Bodil Nielsen, Skørping

tlf. 40 81 40 89

Webmaster: Lennart Greig, Odense

tlf. 98 38 30 49.

Fotograf: Ole Christiansen, Klarup